శ్రీ పంతులు

ఆమె యెవ్వరో యెవరికీ తెలియదు. ఒంటరిగా మావూరువచ్చి దిగింది. బ్రాహ్మణ వీధిలో ఒక పెంకుటిల్లు అద్దెకు తీసుకొంది. ఆమె తెచ్చుకొన్న దల్లా ఒక ట్రంకు పెట్టె - ఒకపరుపు మాత్రమే.

మావూరంత పెద్దవూరు కాదు. అందువల్ల ప్రతియింటి విషయమూ ప్రతి వారికీ తెలుస్తుంది. రెండు రోజులు గడిచినవి. ఎక్కడ చూసినా ఆమెవిషయం మాట్లాడేవాళ్లే. వంటయింట్లో, భోజనాల దగ్గిర, సావిట్లో, పడకటింట్లో – చివరకి చెరువుదగ్గిర కూడా ఆమె ప్రస్తావనే.

చివరకు వూళ్లో పెద్దలంతా 'ఆమె ఎవరనే సమస్య తీరుద్దామ'ని గ్రామసావిడిలో చేరారు. గ్రామసావిడి అంటే మాయింటి ఎదురుగా వేపచెట్టు చుట్టూ కట్టిన అరుగు. అక్కడ సోమయాజులుగారు ధిమాయించి కూర్చున్నారు. ఆయన నిశ్చలంగా – సాలోచనంగా - ఏకాగ్రంగా – ఒకసారి అందరివైపూ చూసి తలపంకించి పెదవి విరిచి వూరుకున్నాడు. ఆ ఒక్క చేష్టలో ఏ మందో కాని అందరూ నిశ్శబ్ద మయిపోయినారు. రెండు నిమిషాలు గడిచినవి. సోమయాజులుగారు తిరస్కారంగా "పనికి మాలిన నాగన్నలు," అన్నాడు. మళ్లీ "నిజమే – కొత్తమనిషి - అందులో ఆడమనిషి ఒంటరిగా వచ్చింది... అసలు గోపీనాథుడు డాయింటి నెందుకు అద్దెకిచ్చినాడు? ఇచ్చినవాడు యిప్పటికేనా ఆమనిషి ఎవరో కనుక్కొన్నాడా?... ఏమిటీ - అడగడం మర్యాదా హీనంగా వుందను కున్నాడూ? ఈ యింగ్లీషు చదువులు వచ్చి కొంప తీసినవి. అసలు గోపీనాథుడు కాకినాడలో చదవడమే తప్పు" అని సోమయాజులు వుగ్రుడయి యీ వుపన్యాసం మొదలు పెట్టేసరికి అందరూ గడగడలాడి పోయినారు. అందరికీ గోపీనాథుడి మీద అమితంగా కోపం వచ్చింది.

చూపులే పనిచేస్తే గోపినాథుడు బూడిద అయిపోవాలిసిందే.

గోపీనాథుడికి సుమారు పాతిక సంవత్సరాల వయస్సు వుంటుంది. బి. ఏ. అయి నాల్గు సంవత్సరాలనుంచి కాపురం చేస్తున్నాడు. ఒకరికింద పనిచేయ వలసిన అవసర మేమిటనుకొని సొంత సేద్యము చేసుకొంటూ సుఖంగా వున్నాడు. ఎంత స్వతంత్రముగా ప్రవర్తించేవాడయినా యిందరు తనమీద తప్పుపట్టే సరికి ఏమీ తోచక "నన్నేమి చేయమంటారు" అని అడిగాడు.

"ఆమె ఎవరో-ఎందుకీవూరు వచ్చిందో కనుక్కో" మన్నారు అంతా.

"సరే. ఇప్పుడేనా"

"తక్షణం"

వెంటనే లేచి గోపీనాథుడు ఆమె యింటికి బయలు దేరినాడు. సాయంత్రము ఆరు గంటలు కావచ్చింది. కొద్ది కొద్దిగా చీకటి పడుతున్నాది. అతని వెనక సోమయాజులు తప్ప అందరూ గుంపుగా బయలు దేరారు. ఆమె యింటికి పదిబారలో దూరములో అందరూ ఆగిపోయినారు. గోపీనాథుడు మాత్రము వెళ్లి తలుపు తట్టినాడు.

స్నానం చేస్తున్నది కాబోలు కట్టుకున్న తడిగుడ్డతోనే వచ్చి తలుపు తీసింది. ఆ సమయంలో గోపీనాథుణ్ణి చూసేసరికి ఆమె కాశ్చర్యము వేసివుంటుంది. ఆజేవు

[illegible] యువకుడు [illegible] కొంచెం గాభరా పడుతూ [illegible]

ఆమె [illegible] అవకాశం యివ్వకుండానే "మీదేవూరు - నీవెవరు - ఎందుకు వచ్చావు యీవూరు?" అని గోపీనాథుడు గర్జించినాడు.

ఈ ప్రశ్నలు ఆమెకేమీ బోధపడ్డట్టు లేదు. ఒక్కసారి అతని వయిపు ప్రశాంతంగా – ఏమీ తొణకకుండా చూచి చిరునవ్వు నవ్వింది. కోకిల స్వరముతో "లోపలికి దయచేయండి. సావకాశంగా విందురుగాని" అంది. గోపీనాథుడు జవాబు చెప్పకుండా లోపలికి వెళ్లాడు. ఆమె తలుపు గడియవేసిన చప్పుడయింది.

ఇద్దరూ లోపలికిపోయి అరగంట అయింది. గోపి బయటికి వచ్చాడు. అతని ముఖంలో ఒకకొత్త భావం అవుపడు తున్నది. ఒక్కక్షణం ఆయింటి మెట్లదగ్గిర ఆగి ఏదో ఆలోచించుకొని గుంపుదగ్గిరకు వచ్చాడు. "ఆమె ఎవరో ఏమిటో అంతా చెప్పలేదు" అన్నాడు.

ఈ జవాబు చెవులు నిక్క బెట్టుకొని కాచుకొని వున్నవాళ్ల కందరకూ గునపంలాగా తగిలింది. "అంటే చెప్పవన్న మాట" అన్నాడు వుగ్రంగా ఒకడు. ఎవరికీ ఏమీ ప్రత్యుత్తరం చెప్పకుండా చరచరా యింటి వేపు గోపి వెళ్లి పోయినాడు.

* * * *

ఆరోజు నా పుట్టినదినం. ఒక్కడినే కొడుకు నవడం వల్ల మాఅమ్మ ప్రతిపుట్టిన దినానికి విందు చేసేది.

రాత్రి భోజనాలు అయినవి. ఏవో కబుర్లు చెప్పు కొంటూ మాఅమ్మా - నాన్నా కూచొని వున్నారు. అక్కడే వింటూ నేనూ కూచున్నాను. ఇంతలో ఏదో సందర్భములో "అయితే ఆమె ఎవరండీ" అని అమ్మ మానాన్నను అడిగింది.

"ఆమెది కాకినాడ – ఆమెతండ్రి చాలా పేరు ప్రతి ష్టలు గలవాడే" అన్నాడు నాన్న. ఆమె సంగతి రాగానే ఎంతో ఆత్రంతో నేను దగ్గిరకు జరిగాను. నాన్న చెప్పేది విందా మనుకొన్నాను. ఇంతలో అమ్మ నావైపు చూసింది. "కిష్టూ – నీవు వెళ్లి పడుకో" అన్నది. నాకు [illegible] కష్టం వేసింది. ఎంతో సరదాగా విందామను [illegible] యిల్లే మాయమయి పోయింది. [illegible] పోయి పడుకొన్నాను.

మర్నాడు పొద్దునే లేచి స్కూలికి బయలు దేరాను. ఎండాకాలము అవడమువల్ల బడి ఏడుగంటలకే. పదేళ్లకే మూడోఫారం చదువుతున్నానని నాకెంతో గర్వంగా వుండేది. అందువల్ల ఎవరితో సావాసము చేయకుండా ఒంటరిగా బళ్లోకి దిక్కులు చూసుకొంటూ వెళ్లేవాణ్ణి.

ఆరోజూ అలాగే బయలు దేరాను. ఆమె యింటి దగ్గిరకు వచ్చాను. ఆగుమ్మంవేపు చూసేసరికి ఆమె ఎదురుగుండా అవపడ్డది. ఆమె విచారంగా వున్నట్టు నాకు తోచింది. నాకు తెలియదు ఎందువల్లనో కాని ఆమెవేపు అలాచూస్తూ నిలుచుని పోయాను. ఇంతలో ఆమె నావేపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. నేనూ నవ్వు కుంటూ చర చర వెళ్లి పోయాను.

బడికి పోయానన్న మాటేగాని మనసు ఆమె మీదనే వుంది. ఆమె నవ్వు నామనస్సులో నాటుకుని పోయింది. ఆమెకళ్లు – ఆవిచార సూచకమయిన కళ్లే నాకు కనిపించడము మొదలు పెట్టినవి. ఏమీతోచదు. ఏమాలోచించినా ఆమె కళ్లే – ఆమె ముఖమే తోచేది. అంత అందమయిన ఆమెను నేనెప్పుడూ చూడలేదు. ఆమెకు విచారం ఎందుకో నాకర్థము కాలేదు. బడి అయి పొయ్యేదాకా ఎట్లాగో గడిపాను. ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు ఆమె గుమ్మంవేపు చూశాను. ఆమె కనిపించ లేదు. నాహృదయము కొట్టుకొన్నది. ఆమెను చూడాలనే యిచ్ఛ - అభిలాష యెక్కువయి పోయింది.

మళ్లీ రెండురోజుల దాకా ఆమె నాకు కనబడలేదు. రోజూ వచ్చేటప్పుడూ పొయ్యేటప్పుడూ ఆగుమ్మం వేపే చూస్తూ వుండేవాణ్ణి. లోపలికి పోయి ఆమెను చూడవలె ననిపించేది. కాని ఎందుకో భయము వేసేది. కాని మూడోనాడు సాయంత్రము బడినించి తిరిగివస్తూ వుండగా ఆమె అకస్మాత్తుగా కనిపించింది. ఆమె గుమ్మంలోపల నిలుచుని వుంది. ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ వుంది. నాకు కొంచమే వినబడ్డది.

"నన్ను క్షమించండి. మీరు పండితులు - పెద్దలు" అంటూ [illegible], ఇంతలో నేను [illegible] ఎదుట నిలుచున్నాను.

నన్ను చూసి నవ్వింది. నేను నవ్వాను. మూడు రోజుల నుంచీ కాచుకొని వున్న నాకు ఆమె కనబడి – నన్ను చూసే చూడడముతోనే నవ్వేసరికి నేను గాలిలో ఎగిరి పోతున్నట్టుగా తోచింది. అప్రయత్నంగానే ఆమెయింట్లో ప్రవేశించాను. ఆ మాట్లాడుతున్న మనిషి ఎవరో కాదు - సోమయాజులే.

నేను లోపలికి వెళ్లగానే ఆయన బయటికి వెళ్లిపోయినాడు. నన్నుచూసి యింకా నవ్వింది. నాకు ఎంతో సంతోష మయింది. "లోపలికి రావూ" అంది. కలలో నడిచినట్టు ఆమెవెంట లోపలికి పోయినాను. ఆమె ఏవేవో తినడానికి పెట్టింది. ముదట మొహమాట పడ్డాను. ఆమె బుజ్జగించింది. అన్నీ తిన్నాను. ఆమే వేపే వూరికే చూస్తున్నాను. ఎంతసేపు చూసినా చూడవలెననే అనిపించింది.

ఆమే నావంక అట్లాగే చూస్తూ దగ్గిరగా కూచుని "నీపేరేమిటి నాన్నా ?" అంది.

"కృష్ణమూర్తి"

మళ్లీ ఒక్కక్షణము వూరుకొన్నది. ఆమె మళ్లీ నావేపు చూస్తూ నాజుట్టులో వేళ్లుపెట్టి నిమురుతున్నంతసేపూ నాకేదో హాయిగావుంది.

ఆమె కాఫీ తెస్తానని లోపలికి పోయివచ్చిన నిమిషం నాకేదో వెలితిగా తోచింది. ఇట్లా ఒక అరగంట గడిపాను. "ఆలస్య మయింది, ఇంటికి పోతాను" అన్నాను.

"అప్పుడే"

"ఆలస్యముగా వెళితే అమ్మ తిడుతుంది"

ఆమె నావేపు ఒక్క అరనిమిషము చూసింది.

"సరే" నన్నాది. నేను లేచి బయలుదేరి గుమ్మం చేరాను. "కిష్టూ" అని ఆమె పిలిచింది. "ఎందుకూ" అంటూ వెనక్కు తిరిగాను.

"[illegible]" అన్నది. దగ్గరకు వెళ్ళ[illegible] నన్ను ముద్దు పెట్టు[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] వదలి. ఎంతో[illegible] [illegible] [illegible].

"రేపు మళ్లీ వస్తావా ?"

"ఆఁ" అంతకంటే పలక లేకపోయినాను. ఆ ముద్దులలో మనసు ఏమిటో అయిపోయి ఇంటికి వెళ్ళేదాకా ఏమీ తోచలేదు. ఎన్నడూ ఎరగని సంతోషముతో యింటికి చేరాను.

* * * *

ఆ రోజు నుంచి ప్రతి సాయంత్రమూ ఆమె యింటికి పోవడము అలవాటయి పోయింది.

ఆరోజు ఆదివారం చీకటిపడింది. ఏడున్నరగంట లవుతుంది. ఇంకా వంటకాలేదు. నాకేమీ తోచడము లేదు. చాలా ఆకలికూడా అవుతున్నది. ఆమె యింటికి పోవలె ననిపించింది. వెళ్లి తలుపుతట్టాను. ఆమెవచ్చి తలుపు తీసింది. అయితే ఆమె గాభరాపడుతూ వున్నట్టువుంది.

"ఏంకిష్టూ యిప్పుడెందుకు వచ్చావు" అంది. ఆమెను చూస్తే నాకూ చాలా కొత్తగా తోచింది. చీరే ఏదో చుట్టుకొని మాత్రము వుంది. రవికె లేదు. మంచి సువాసన వేస్తున్నది. కాని ఆచిరునవ్వు మాత్రం అలాగే వుంది.

"నాకు ఆకలి అవుతున్నాది" అన్నాను

"ఉండు. ఇక్కడే వుండు – లోపలికి మాత్రం రాకేం" అంటూ లోపలికిపోయి ఒక పొట్లం తెచ్చి నాచేతిలో పెట్టింది. లోపలికి నేనెందుకు పోకూడదో నాకర్థం కాలేదు. నేను అట్లాగే ఆమెవంక చూస్తూ నిలుచున్నాను. ఆమె మళ్లీ నవ్వుతూ "రేపుసాయంత్రము తప్పకుండారా, చాలాసేపు కూచుందువు గాని చీకటి పడింది. జాగ్రత్తగా యింటికిపో" అన్నది. తలుపు వేయబోయింది. నేను కదలలేదు. ఆమెవేపే చూస్తూ నిలుచున్నాను.

"ఏంకావాలా" అన్నాది.

"నన్ను ముద్దు పెట్టుకోవూ" అన్నాను ఎంతో దీనముగా.

ఆమె పక్కున నవ్వింది. నాదగ్గిరకు వచ్చింది. అమాంతంగా ఎత్తుకొన్నది. ఆమె మెత్తని రొమ్ములమీద అదిమి పెట్టుకొని లెక్కలేనన్నిసార్లు ముద్దు పెట్టుకొన్నది.

బాగా అదుము కొంటున్నది. నాకెంతో ఖులాసాగా వుంది. అట్లాగే ఎప్పుడూ వుండి పోవాలని పించింది.

"చాలునా ముద్దులు" అన్నాది.

"ఊఁహు చాలవు"

మళ్లి గబగబా మొహమంతా ముద్దు పెట్టుకొన్నది.

"ఇప్పుడు చాలులే. రేపు మళ్లీ రా నాన్నా" అన్నాది మెల్లిగా. ఇంకా రోజూ నన్నెత్తుకొని అదుముకొంటూ ముద్దుపెట్టుకోవాలసిందని చెపుదామని నిశ్చయించుకొన్నాను. ఈ సందడిలో పొట్లం సంగతే మరిచి పోయినాను. పొట్లము నాకందించి నన్ను పంపి వేసింది.

* * *

గోపీనాథుడు ఆమె సావాసము చేశాడనీ– చెడి పోయినాడనీ వూళ్లో అల్లరి అయిపోయింది. అతను చాలా మంచివాడనీ– అయితే అతన్ని చెడగొట్టిందనీ – అతన్ని వలలో వేసుకొని ఆడిస్తున్నదనీ – వాడికేదో మందుకూడా పెట్టి వుంటుందనీ అందరూ అనుకొంటూ వుండేవాళ్లు.

అసలు గోపి భార్యకెప్పుడూ ఏదో జబ్బే. ఇప్పుడుజ్వరం వచ్చింది. ఎన్ని మందు లిచ్చినా నయం కాలేదు. పదిహేను రోజులలో ఏదో జ్వరముతో బాధపడి పడి చివరకు చనిపోయింది.

[illegible] పెట్టలేదు. నిశ్చలముగా వున్నాడు. కర్మ [illegible] ప్రకారముగా [illegible]. [illegible] సంతర్పణ [illegible] చేయించాడు. [illegible] సోమయాజులూ మొదలయిన వాళ్లంతా [illegible] దగ్గిర చేరారు. నేనూ చట్టుకవతల వైపున చాపవేసు కొని వాళ్ల కబుర్లువింటూ పడుకొన్నానాను.

వాళ్లకబుర్లు వినేసరికి నాగుండెల్లో రాయి పడ్డది. వీళ్లకు ఆమెమీద అంత అనుమానమూ కోపమూ ఎందుకో! ఏదో ఒక ప్రత్యేక కారణము వుండి వుండాలి. అదంతా నాకెందుకు?.........

ఆరోజురాత్రి యప్పటిలాగే ఆమె నిద్రబోతూ వుంటుంది...అర్ధరాత్రిని ... అమ్మయ్యో ... నాకేం తోచ లేదు.

ఆమె కీసంగతి వెంటనే చెప్పవలె ననిపించింది. గబుక్కున లేచి పిచ్చిపట్టిన వాడిలాగా ఆమె యింటికి పరుగెత్తాను. నా హడావిడి ఆమెచూసి "ఏమిటి కిష్టూ" అన్నది.

"లోపలికిరా" అన్నాను.

లోపలికి తీసుకొనిపోయి నన్ను కూచోపెట్టి పక్కన కూచుంది. "సంగతేమిటి?" అన్నాది.

"ఇవాళ రాత్రి..." అంతకన్న చెప్పలేక పోయినాను, ఆ దృశ్యము నాకళ్ల ఎదట కనిపిస్తున్నట్టుగా వుంది. ఆయిల్లు కాలిపోతున్నట్టూ, ఇంట్లో ఒంటరిగా కేకలు వేస్తూ వున్నట్టూ తోచింది. నాకళ్లలో నీళ్లు గిర్రున తిరిగినవి. ఆమె రొమ్ములకు నాముఖము అనించి ఏడవడం మొదలు పెట్టాను.

ఆమె కేమీ అర్థము కాలేదు. నన్ను ఒళ్లోకి తీసుకొని బుజ్జగిస్తూ "అసలు సంగతి ఏమిటో చెప్పు – ఏడవకు –" అన్నది.

"నీవు గోపిగాడి భార్యను విషంపెట్టి చంపించినావట. సోమయాజులూ వాళ్లూ అనుకొంటున్నారు. వాళ్లకు నీమీద విపరీతమయిన కోపంగా వుంది..."

ఆమె నవ్వింది. "అవును సోమయాజులకు నామీద కోపముగానే వుంటుంది" అన్నది.

"అది కాదు. నవ్వుతున్నావు – నీకు తెలియదు. నాల్గు రాత్రి నీవు ఒంటరిగా పడుకొని నిద్రపోతూ వుండగా [illegible]... [illegible] మాయింటికి వచ్చి పడుకో – మా నాన్నతో చెపుతాను. ఏమీ అనడులే" అన్నాను.

ఆమె చిరునవ్వుతో – "నేను రానులే" అన్నది. నేను మళ్లీ ఏడవడం మొదలు పెట్టాను. ఆమె నాకళ్ల నీళ్లు తుడుస్తూ "ఛీ వూరుకో - ఉబ్బె మొగపిల్లలు ఏడుస్తారూ" అంది. కాని నాకు వస్తూవున్న దుఃఖము ఆగలేదు. ఆమెగొంతు నా రెండు చేతులతోటి కౌగలించుకొని కన్నీళ్లు కార్చడం మొదలు పెట్టాను. ఆమె ఏమిటో చెపుతున్నాది. అయితేనాకేం తెలియడం లేదు.

ఉన్నట్టుండి ఒకస్వరం నాకు వినబడ్డాది. నేను వెనక్కి తిరిగి చూశాను. ఎదురుగా గోపీనాథుడు కనుపించాడు. అతను నవ్వుతూ "ఇదేమిటి?" అన్నాడు.

"కిష్టు సంగతేదో చెప్పడానికి వచ్చాడు" అన్నది. ఆమె అతనికంతా చెప్పింది. ఆ చెపుతున్నంత సేపూ నా దుఃఖం పోయింది. ఆమె మాట్లాడు తుంటే ఆకదిలే పెదిమలను చూస్తూ ముగ్ధుణ్ణి అయిపోయినాను. నావేదనను ఆమె కంఠములో వున్న మృదుత్వం వుపశమింప చేసింది.

"అయితే ఏమి చెయ్యాలి" అన్నాడు గోపీనాథం.

"నేనీ వూరు వదిలి వెడతాను"

"ఈ రాత్రే?"

"ఆఁ"

"ఒంటరిగా"

"ఆఁ"

"వీలులేదు" అన్నాడు గోపి. "అయితే మార్గాంతరము ఏమిటి?" అన్నాది ఆమె.

"అట్లా అయ్యేట్లయితే నేనూ నీతో వస్తాను"

"ఈవూరు వదిలివేశే"

"నీకోసం ఏదయినా వదిలివేస్తాను"

“ నా[illegible] కొంచెం ... [illegible]” అన్నాను ఆమెతో. ఆమె కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగినవి. [illegible] చెప్ప లేకపోయింది.

“ సరే వెళ్దాం. సత్యం నేను మళ్లీ వస్తాను ” అని అతను వెళ్లిపోయాడు.

ఆమె లేచింది. ఆమెతో పాటు నేను లేచాను. అ మాంతం నన్ను ఆమె ఎత్తుకున్నది. లోపలికి పోయింది... అయిదు నిముషాలు. ఏమయిందో నాకు తెలియదు. తెలివి వచ్చేసరికి ద్వారంలో వున్నాను. “ కిట్టూ మరిచిపో వద్దూ...” అంటూ ఒక మిఠాయి పొట్లము నాచేతికి అందించింది. తన వుంగరము తీసి ఏవేలుకీ పట్టకపోతే నా చేతిలో పెట్టింది. నేను [illegible] నాను.

అంతలోకి ఆయన లేచాడు. [illegible] తిరిగి చూశాను. ఆమె అక్కడనే నిలుచుని నా వైపు చూస్తున్నది. వెన్నెలలో ఆమె నిలుచుని వుంటే నా జీవితంలో నుంచి వెళ్లిపోతున్న దేవతలాగా కనిపించింది.

* * * *

పదిహేను ఏళ్లు గతించిపోయినవి. మళ్లీ యితవరకూ ఆమెను నేను చూడలేదు. ఆమె ఎక్కడనో గోపితో సుఖముగా కాలక్షేపము చేస్తూ వుంటుంది. ఎప్పుడయినా కనబడితే మళ్లీ ఆమెకంఠాన్ని కౌగలించు కోవాలనే ఆశ మాత్రము వుంది.

గుణము లేకపోయిన 5 రూపాయలు వాపసు చేయబడును

గర్భ సంజీవి తైలము

స్త్రీలకు బహిష్ఠ కాలమున వచ్చు ముట్టు కట్టును ఈ మందు తత్క్షణమే పోగొట్టును. మాసాంతమునకు సరిగ బహిష్టలు కాని స్త్రీలకు సాధారణముగా వచ్చు రోగములన్నిటిని, అనగా దగ్గు, అంటుకట్టు, జ్వరము, వాయువు, అసంపూర్ణ రక్త స్రావము, తలదిమ్ము, తలనొప్పి, ఒళ్లు నొప్పి, కీళ్ల నొప్పులు, దేహము ఊదుట, కడుపు పెరుగుట, లేవలేనట్టి బడకము; తల తిరుగుడు, మూర్ఛ, ఆకలి లేకుండుట, భోజన మన్న అసహ్యము, ఒక చెంబు నీటినికూడ ఎత్తలేని బలహీనము, సన్నిపాతము మొదలగు వ్యాధుల నన్నిటిని ఈ తైలము పోగొట్టి, గర్భమును శుభ్రపరచి, సంతానమును కలిగించును. ఆరు విధము లయిన గొడ్రాలితనమును పారద్రోలును. గర్భోత్పత్తికి అడ్డము వచ్చు క్రిమి జాలమును చంపివేయును. దృఢ గాత్రులును, పూర్ణాయుఃను అగు సంతానమును కల్గించును.

ఒక స్త్రీకి మూడు బుడ్ల మందు ఉపయోగింపవలెను. ఒక బుడ్డి ధర రు. 2-0-0. 3 బుడ్లు రు. 5-0-0.

తపాలా ఖర్చులు వేరు.

పళని వైద్య ఆసిరియర్, **ఆర్. ఎమ్. కె. వేలుస్వామి పిళ్లై**

ముఖ్య కార్యాలయము; (హెడ్ ఆఫీసు) పళని: సిద్ధ వైద్యశాల 146 పరశువాకం హైరోడ్డు: మద్రాసు

ఉత్తరములు యింగ్లీషులో వ్రాయడం మంచిది